

Søndag den 18. juni 2017

Evangelietekst til 1. søndag efter Trinitatis: Jesus sagde: »Der var en rig mand, som klædte sig i purpur og fint linned og hver dag levede i fest og pragt. Men en fattig mand ved navn Lazarus lå ved hans port, fuld af sår, og ønskede kun at spise sig mæt i det, der faldt fra den riges bord, og hundene kom tilmed og slikkede hans sår. Så døde den fattige, og han blev af englenerne båret hen i Abrahams skød. Også den rige døde og blev begravet. Da han slog øjnene op i dødsriget, hvor han pintes, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans skød. Fader Abraham! råbte han, forbarm dig over mig og send Lazarus, så han kan dyppe spidsen af sin finger i vand og læske min tunge, for jeg pines i disse luer. Men Abraham svarede: Barn, husk på, at du fik dit gode, mens du levede, og Lazarus på samme måde det onde; nu trøstes han her, mens du pines. Desuden er der lagt en dyb kløft mellem os og jer, for at de, som vil herfra over til jer, ikke skal kunne det, og de heller ikke skal komme over til os derovrefra. Da sagde han: Så beder jeg dig, fader, at du vil sende ham til min fars hus, for jeg har fem brødre, for at han kan advare dem, så ikke også de kommer til dette pinested. Men Abraham svarede: De har Moses og profeterne, dem kan de høre. Nej, fader Abraham! sagde han, men kommer der en til dem fra de døde, vil de omvende sig. Abraham svarede: Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en står op fra de døde.« Luk 16,19-31

Sognepræst Hanne Kobbegaard: Prædiken 18/6-2017 kl. 10.30.

Gud er kærlighed! Sådan hører vi, at apostlen Johannes skriver. Gud er kærlighed! Det er bare ikke den følelse jeg står med, når jeg læser evangelieteksten. Her er det lige som om vi er ude i en eller anden form for karma og reinkarnation, som jo ellers intet har at gøre i kristendommen. Lazarus havde det svært, da han var på jorden, derfor skal han nu ligge og blive trøstet i Abrahams skød. Den rige mand levede i fest og pragt på jorden, og så ikke Lazarus, som lå ved hans port. Derfor skal han brænde op i helvedes luer i sit efterliv. Det er ikke lige det, jeg forbinder med kristendommen. Og derfor provokerer det mig helt vildt.

Efter at have læst teksterne til i dag flere gange bliver det ved med at provokere mig. Men det er måske også meningen. Den gammeltestamentlige tekst handler ikke om, at nedbryde det der har klaret sig lidt for godt. Teksten handler om at opbygge ruiner og tætte revner. Epistelteksten handler om, at Gud er kærlighed, og at man skal elske sin broder.

Og så hører vi i evangeliet, at Lazarus skal ligge og blive trøstet i Abrahams skød alt imens han skal kunne se over til den rige mand, som i det jordiske liv ikke ville hjælpe ham, men som nu ligger og steger i luerne. Skal vi tro at Lazarus skal ligge og godte sig over, hvordan situationen er nu? At nu får den rige mand som fortjent, så kunne han også bare have hjulpet mens de begge levede?

Det tror jeg egentlig ikke.

Jeg tror teksten er skrevet netop for at provokere os. Det er en tekst som er virkelig velskrevet, i det at vi faktisk – jeg gør i hvert fald – får medlidenhed med begge mænd. Både Lazarus og den rige mand. Teksten taler til vores medmenneskelighed. Og den taler også om medmenneskelighed.

Mellem dødsriget og det himmelske rige i Abrahams skød, der er der en dyb kløft. Den er til for at adskille de to steder, og sådan så man ikke kan gå fra det ene sted til det andet. Og her bliver det interessant. For Abraham siger, at kløften er lavet, for at de som er hos Abraham ikke skal gå over til de andre – og omvendt naturligvis.

Det giver rigtig god mening, at dem der befinder sig i Helvedes luer vil over til Abraham, hvor man bliver trøstet og bliver båret af engle. Men hvorfor i alverden skulle man have lyst til at tage fra det himmelske rige og over i dødsriget, hvor man bliver brændt af luer, og som er et sted den rige mand beskriver som ”pinestedet”?

Det skulle man have lyst til for, som den rige mand også beder om, at hjælpe de stakler, der befinder sig derovre. For hvor meget himmel og trøst er det egentlig at ligge og kunne kigge på nogen mennesker der til evig tid skal lide og blive brændt? Jeg tror de færreste sådan for alvor ville kunne nyde det. Heldigvis!

Jeg tror ikke Jesus med denne historie vil sætte fokus på hvordan, vi får som fortjent. Jeg tror han i stedet vil have os til at tænke over, hvordan vi lever nu – i dag i denne verden. Jeg tror han ville have os til, sammen med den rige mand, at slå øjnene op. Vi skal se hinanden. Vi er skabt til fællesskab med hinanden. Det er den verden og det liv, vi har fået givet. Den rige mand slår først øjnene op efter han er død. Han *ser* først Lazarus efter de begge er døde. Og *der* er det *ham*, der har brug for Lazarus’ hjælp. Og man kan ikke andet end at tænke, at Lazarus gerne *vil* hjælpe. Han må om nogen kunne forstå, hvordan det er at være et pinested.

Problemet er bare kløften. Kløften er imellem Lazarus og den rige i døden, ligesom porten var imellem dem, da de levede. Der er noget imellem dem, som gør at de ikke kan have fællesskab med hinanden.

Jeg har læst om en mand, der hørte en præst prædike over denne tekst. Manden havde selv som barn følt sig alene og adskilt fra alt fællesskab. Han havde følt at der var en afgrund eller en kløft mellem ham selv og de andre. Himlen var for ham det, at kunne være en del af et fællesskab. Han blev inspireret af teksterne, og sagde efterfølgende, at han havde fyldt kløften med vand. For ham var det essentielt, at fællesskabet kunne dannes, og kløften måtte fyldes ud, sådan at man kunne komme fra det ene sted til det andet. Vandet, sagde han, var tilgivelse!

Gud er kærlighed, Gud vil bygge op og Gud opfordrer os til at elske vores næste. Hvordan er Lazarus bedre end den rige, hvis han blot ønsker at se ham få som fortjent i efterlivet?

”Ingen kan elske Gud, hvis ikke han elsker sin broder”. Sådan lød det i epistelteksten. Det stopper ikke med at gælde. Vi kan elske hinanden, fordi Gud elskede os først, og vi kan tilgive hinanden, fordi Gud tilgav os først.

Teksten i dag provokerer! Og det er faktisk en meget god ting. For nogle gange skal vi provokeres for at vi kan handle. Nogen gange skal vi provokeres før *vi* åbner vores øjne. Vi skal åbne vores øjne for at det er *nu og her* vi lever. Vi skal ikke sidde og vente på et bedre liv efter døden. For vi ved ikke, hvad der venter os. Vi skal se hinanden og lade hinanden være en del af fællesskabet i *dette* liv. Det er *dette* liv, vi har fået som en gave. Det er *dette* liv, som vi er blevet skabt ind i. Og vi er sat i det sammen med andre mennesker.

Vi har fået vist, hvordan vi skal leve vores liv. Vi har fået vist, hvordan vi kan være til i det, elske og tilgive hinanden. Og nu i dag får vi så et spark bagi til rent faktisk at gøre det!

Amen!